

ното в нейната същност. Такива покушения се кроят навсякъде, подават се изпод всеки орнамент на пространствено-вещната среда, но трябва да бъдат открити и разгадани, неутрализирани или обезвредени – с емоция, с мисъл и дори с решителна постъпка. Там, в паяжината на приказния свят, истината е оплетена и забулена, прикрита в най-мрачните и трудно достижими от лъчите на надеждата и постоянството ъгли на реалността. Тя е окована и малтретирана, дамгосвана и разтегляна на прокрустовото ложе на изкусителната привидност. Там красотата на човешката душевност и телесност неминуемо трябва да измине мъчително дълъг път във времето и невероятно пространствено труден път. Тя трябва неизбежно да се омърси в блатата на порока, да слезе в подземията на омагьосващите замъци на лъжата, да се изкачи по грубите зъбери, изпитвайки жестоки страдания, тежки наранявания, да се повлича устремно надолу в бездънните пропасти или по коварните сипеи на човешката и нечовешката осакатеност, грозота и обезформеност.

Емоционалните преживявания в този свят са биполярни. Макар преобладаващо да е отрицателно афективно-оценъчното смислово поле, то въздаянието на положителните емоции идва винаги с напускането на тази зловеща територия чрез нейното мисловно или практическо унищожение. Дистанцията е радикалното средство за съхранението на своето „Аз“, за утвърждаването на собствената идентичност и битност. Не само приказният герой, но и слушателят на повествованието, на извършващото се в приказния свят стига до особени афектации. Сърцето бие до пръсване, очите искат да се затворят, за да не виждат потресаващите картини, а същевременно все по-широко се отварят и дори изцъклят. Човек има необходимост от глътка въздух, а гърлото сякаш още повече се стяга от невидимото менгеме на някаква властна ръка. Усеща се повишен тремор точно там и тогава, където и когато трябва да има най-голямо спокойствие и точност, за да се избегне предстоящата среща с най-лошото. Паралелно с това героите изпадат в състояние на епично, олимпийско спокойствие и безметежност, на някаква естествено или изкуствено предизвикана душевна наркоза, в която не усещат приближаващата се опасност. Или пък точно обратното, в застиналостта на окръжаващата ги пространствено-вещствена среда чуват звуци